

Nyt på tværs

Tvær-
KultuRelt
CENTER

Netværk for tværkulturelt kristent
arbejde i Danmark

Nr. 1 – marts 2020 – 26. årgang

Café Emmanuel

Stemning, service og kvalitet er i top i Café Emmanuel på Amager, der drives af to assyriske søstre. For 35 år siden flygtede søstrene fra krigen i hjemlandet Iran. I dag støtter de sociale projekter gennem caféen. **Side 4**

MELLEM TO VERDENER

Min livsrejse

Side 3-5

Tro og taknemmelighed
Inspirationskonference:
Erfaringer fra Iran, Syrien
og Danmark.

Side 2

**Giver stemme
til flygtninge**
Britisk/iransk biskop
voksede op mellem
to verdener.

Side 2

Fra Kina til Søllerød
Interview med Danmarks
første kinesiske sogne-
præst.

Side 5

Sammen på tværs
Gudstjenester og møde-
steder på 43 sprog.

Side 6

**Sjælsmarks
børn maler**
45 børn og unge fra
Udrejsecenter Sjælsmark
udstiller på Kunsthall
Charlottenborg.

Side 7

Hver dag er en glæde
Eden Goitom blev genfor-
enet med sin mand i Holste-
bro for tre år siden. **Side 3**

Imamens søn
For afghanere, der
skifter tro, er prisen høj. **Side 8**

**Kinesisk sognepræst giver
internationalt islæt til nord-
sjællandsk sogn.** **Side 5**

Fortællingens magt

Glem ikke barmhjertigheden

Redaktøren har ordet

De seneste måneder er vi igen blevet mindet om, at den flygtningekrise, der for fem år siden sendte store flygtningestrømme op gennem Europa og fik de europæiske lande til at sige aldrig igen, på ingen måde er løst. Der er i dag flere flygtninge i verden end nogen sinde før. Og der er næppe udsigt til snarlige løsninger på de krige og langvarige konflikter, som har sendt millioner af mennesker på ofte hovedkulds flugt fra deres hjem.

Flygtningekriser er komplekse, og ikke alle, der opholder sig i limbo på græske øer eller i tyrkiske opsamlingslejre, er flygtninge. Men når UNHCR skønner, at mindst 80 procent har flygtningeprofil, er der for størstedelens vedkommende tale om mennesker, som med stor sandsynlighed ville få asyl, hvis de fik mulighed for at få deres sag behandlet. Nu står de ved Europas grænser.

At modtage flygtninge er aldrig omkostningsfrit. Mødet med traumatiserede mennesker fra andre kulturer giver næring til frygt og usikkerhed. Hvad bringer de fremmede med sig? Hvordan vil de påvirke vores hverdag? Det er en frygt, som skal tages alvorligt, for den er sjældent ubegrundet. Men frygten må ikke få det sidste ord. Der er mere at sige.

Flygtninge minder os om livets skrøbelighed. For 80 år siden var det de danske jøder, der i hast måtte pakke en kuffert. At det i dag ikke er os, bør afføde taknemmelighed og ydmyghed. Evnen til empati og medfølelse næres af det personlige møde, når vi lytter til det enkelte menneskes historie. Kirkerne har længe været i front, når det handler om at skabe gode rammer om møder, der er med til at fremme solidaritet med mennesker i livets vejkant. I de kirkelige miljøer er der masser af erfaringer fra samvær med flygtninge, der kom hertil med den store flygtningestrøm i 2015 eller tidligere. At mange af dem i dag er kommet videre med deres liv og klarer sig godt trods fortidens traumer, burde i langt højere grad indgå i den danske fortælling om flygtninge.

Fælles fortællinger er med til at forme vores opfattelse af virkeligheden. Derfor har fortællinger stor magt. Som en iranskfødt biskop, der selv kom til England som flygtning som teenager, minder om i dette nummer af Nyt på tværs: Bag hver enkelt flygtningehistorie er der mennesker, som har oplevet, at der blev vendt op og ned på alt i deres liv. Mennesker med behov for forståelse, medfølelse og solidaritet, og hvis værdighed skal respekteres. Det er en fortælling, vi alle kan bidrage til.

Som kristne ved vi os omsluttet af Guds barmhjertighed. Lad os ikke glemme barmhjertigheden, når der skal findes værdige løsninger for de mennesker, der lige nu søger beskyttelse hos os i Europa. Lukkede grænser kan ikke være det kristne Europas eneste svar til mennesker i nød. Som kirke og enkeltpersoner vil vi af eftertiden blive målt og vejret på, om vi viste barmhjertighed, og om vi, så langt det stod til os, talte de menneskers sag, som ikke har nogen stemme, og som ingen i dag vil have. Enhver af os kan gøre en forskel.

Birthe Munck-Fairwood

Persisk nytår

Nima fra Iran fortæller om
barndommens nytårsfejrning. **Side 7**

TRO OG TAK- NEMMELIGHED I EN MIGRATIONSTID

FREDAG d. 20. marts

- 11.45 Frokost
- 12.30 **Åbningsgudstjeneste** i Fredens Kirke
Niels Nymann Eriksen, sogne- og indv.præst
- 13.15 **Taknemmelighedens teologi i kristendommen og islam**
Chawkat Moucarry, ph.d./interfaith specialist
Respons: Sara Afshari, ph.d.
- 15.00-18.00 **Repræsentantskabsmøde**
- 15.00-17.30 **Forum for ikke-delegerede**
Taknemmelighed i en lidende verden: Hvordan bliver den kristne tro en ressource?
Sara Afshari og Chawkat Moucarry
- 18.30 Aftensmad
- 19.30 **Årets Krus - Årets Knus 2020**
Musikalsk præsentation af årets prismodtager
- 20.00 Aftencafé: **Troens veje – en personlig rejse ind i den kristne tro i præstestyrets Iran**
Niels Nymann Eriksen interviewer Sara Afshari
- 20.50 **Aftensang** i Fredens Kirke
Pastor Timothy Stewart, Int. Church of Cphgn.

LØRDAG d. 21. marts

- 9.15 **Morgenbøn** i Fredens Kirke
Abel Zemhret Kidane, Kingos Kirke (Eritrea)
- 9.45 **Trospraksis i Vesten: Udfordringer til kristne flygtninge og migranter**
Sara Afshari
- 10.45 Te/Kaffe
- 11.15 **Tro og taknemmelighed: Tre personlige beretninger**
Abel Zemhret Kidane (Kbh./Eritrea), Mohammad Yasin Ahmadi (Østerbro/Afghanistan) og Nihaya Boya Palander (Frederikssund/Irak)
- 12.30 Frokost
- 13.45 **Minikoncert**
Chinese Church in Copenhagen
- 14.15 **Efter otte år: Har vi noget at takke for? Det syriske folks ukendte fremtid**
Chawkat Moucarry
- 15.15 Te/Kaffe
- 15.45 **Taknemmelig - til evig tid? Migrantmenigheder i dansk kirkeliv**
Clement Dachet
- 16.45 Respons og afslutning

PRAKTISKE OPLYSNINGER

Konferencen finder sted i Fredens Kirke, Ryesgade 68, 2100 København Ø.

Mulighed for privat indkvartering.
Tolkning til/fra dansk/engelsk/farsi.
Konferenceafgift: 400 kr.

HOVEDTALERE:

Chawkat Moucarry
er interfaith specialist og var i mange år ansat i den kristne nødhjælps- og udviklingsorganisation World Vision. Født i Syrien og bor i Paris.

Sara Afshari har skrevet PhD ved Edinburgh University om kristent satellit-TV i Iran og udarbejdet en rapport om farsi-talende kristne i Danmark. Født i Iran.

Clement Dachet
er teolog og partnerkoordinator i Mission Afrika. Født i Nigeria.

Biskop giver flygtninge en stemme

Britisk-iransk biskop: Jeg voksede op mellem to verdener

Guli Francis-Dehqani er født i Iran og biskop i Loughborough i Midtengland. Som 14-årig kom hun til Engzland som flygtning kort tid efter den islamiske revolution i Iran. I denne artikel fortæller hun om at vokse op mellem to verdener og blive flygtning som teenager. Med sin beretning og refleksion ønsker biskoppen at give en personlig stemme til flygtninge dengang og i dag.

Jeg voksede op mellem to meget forskellige verdener. Derhjemme og i kirken var det en kristen verden, men samtidig var vi en del af det omgivende islamiske samfund. I min skole var alle muslimer. Jeg talte både persisk og engelsk, og kristendommen såvel som islam var en del af mit liv og opvækst. Det var alt sammen helt normalt, for jeg kendte ikke andet.

Det blev først anderledes, da revolutionen i 1979 fejede hen over Iran, og vores lille kirkesamfund, der hovedsagelig bestod af muslimske og jødiske konvertitter og andengenerations kristne, blev oplagte mål for angreb – herunder min familie i særdeleshed. Min far var selv konverteret fra islam og døbt som 18-årig. Senere læste han teologi i Cambridge og blev ordineret som præst. Da jeg blev født, var han den første iranske biskop i den anglikanske kirke i Iran. I løbet af 1979 og 1980 blev kirkens ejendom konfiskeret og alle værdier indefrosset, og kirkens kontor og bispegården, hvor jeg boede, blev plyndret. Min far blev fængslet kortvarigt og udsat for et mordforsøg, hvor min mor blev såret, da bevæbnede mænd brød ind i vores hus.

På det tidspunkt var min far præsiderende biskop for den episkopale kirke i Jerusalem og Mellem-østen. Mens mine forældre var på rejse, blev situationen i Iran stadig mere kaotisk. Det var omkring den tid, hvor de amerikanske gidsler blev taget, så al lov og orden brød sammen. Min mor kom tilbage for at være sammen med os fire søskende, men min far blev frarådet at vende tilbage. På det tidspunkt var min bror 24 år og underviste på universitetet i Teheran. En dag på vej hjem faldt hans bil i baghold. Han blev skudt og dræbt på stedet.

Så det var klart, at det ikke var sikkert for min far at vende tilbage. Kirken havde brug for ledere, og derfor var der enighed om, at det var bedre, at min far var i live uden for Iran, end at han kom tilbage med stor

sandsynlighed for at blive henrettet, som mange andre blev i Iran på den tid.

Vi var heldige, at vi havde mulighed for at forlade Iran. Det gjorde vi meget snart efter min brors død. I løbet af under to uger havde vi holdt begravelse og mindehøjtideligheder, sagt farvel til nogle få og pakket en kuffert - og så sad vi på en af de sidste British Airways afgangene ud af Iran under revolutionen. Jeg tror, vi var syv personer i en kæmpe Boeing Jet. Jeg husker, at jeg så ud af vinduet, da flyet lettede, og tænkte: Hvornår mon vi kommer tilbage? Jeg husker ankomsten til England og oplevelsen af at være omgivet af en fremmed kultur. Selv om jeg var vokset op med engelsk, var persisk mit første sprog. Nu skulle jeg lære at udtrykke mig flydende på et andet sprog, tilpasse mig et nyt skolesystem og finde nye venner. Så min brors tragiske død indgik i en langt større sammenhæng, hvor alt blev forandret.

Jeg var lige fyldt 14 år, da jeg kom til England som flygtning. I den alder er man meget påvirkelig. Det, jeg husker bedst, er den overvældende følelse af tab. Tab af alt det velkendte - mit hjem, alle mine venner og selvfølgelig min bror. Som teenager var det alt sammen ting, der var særdeles betydningsfulde for min udvikling og oplevelse af, hvem jeg var, hvem der var mine venner, og hvordan jeg passede ind. Pludselig befandt jeg mig i en kultur, hvor alt var anderledes.

Som voksen har det været vigtigt for mig at finde ud af, hvem jeg er i dag. Det har både handlet om at finde en plads og en stemme i et nyt land og i forhold til kirken - og på en sådan måde, at jeg kan være autentisk med alt det, jeg har med mig. Hvordan vi mennesker finder vores identitet som enkeltpersoner, så vi kan bidrage til den større kontekst på en rig og kreativ måde, optager mig meget. Alt det, jeg gennemlevede som barn og teenager, har også givet mig en stærk retfærdighedssans. For mig vil retfærdighed altid være en integreret del af min teologi.

Spørgsmål om flygtninge og asyl er ofte komplekse og bliver let politiske. Men vi må aldrig glemme, at der bag hver enkelt historie er mennesker, som har oplevet, at der er blevet vendt op og ned på deres liv. Og som minimum behøver vi strukturer, der sikrer, at flygtninge behandles på en sådan måde, at deres værdighed som mennesker anerkendes og respekteres.

Guli Francis-Dehqani er datter af den iranske biskop Hassan Francis-Dehqani (1920-2008) og engelskfødte hustru Margaret. Guli Francis-Dehqani fortalte for nylig sin historie i BBC. Artiklen er en forkortet udgave og bringes med biskoppens tilladelse. Oversat af BMF

Stjernen

De vise mænd, som mange mener kom fra Persien, fulgte en stjerne for at tilbede et nyfødt barn i en stald. Stjerner udligner forskelle mellem mennesker. De lyser over os alle på den samme himmel uden hensyn til, hvem vi er, eller hvor vi bor. I en konfliktfyldt verden er det mit håb og min bøn, at vi i stedet for hævn og gengældelse vil huske stjernen over Betlehem og trække på de bedste traditioner fra øst og vest. For mig som iraner og som kristen er det traditioner, der afspejles i den persiske digtekunst, Irans rige kultur og de vise mænds tilbedelse af Jesusbarnet.

*Guli Francis-Dehqani, biskop
Uddrag af Christmas Message 2019*

Hver dag er en glæde

Eritreiske familier genforenet i Holstebro

De har let til smil og latter, 34-årige Selina Yosief Beraki og 29-årige Eden Goitom, der sidder afslappet i de blå sofaer i dagligstuen i Nørrelandskirken i Holstebro en solrig februar dag og fortæller om deres liv. For selv om fortidens skygger altid vil være der, mærker man en umiddelbar glæde og taknemmelighed for livet. Efter tre år i Danmark er de begge godt på vej ind i det danske samfund og taler flydende dansk. Når sprogskolen snart er afsluttet, håber de at fortsætte på VUC. Målet er en uddannelse som social- og sundhedshjælper – og måske en dag som assistent.

For Eden Goitom er det glæden ved at hjælpe andre, der er drivkraften.

– Jeg holder meget af ældre mennesker og vil gerne hjælpe dem. Jeg voksede op med en stærk oplevelse af fællesskab på tværs af generationer. En af de ting, jeg husker bedst fra min barndom i Eritrea, er de lange aftener, hvor vi samledes i hjemmene – børn, forældre, bedsteforældre og naboer. Så sad vi og drak kaffe og snakkede og grinede, så man helt glemte, at man var træt, fortæller hun og smiler.

Gud hjalp os

Når de to kvinder skal sætte ord på, hvad der i dag giver deres liv mening, vender de gentagne gange tilbage til deres kristne tro. Begge er opvokset i den eritreisk-ortodokse kirke. Selina Yosief Beraki fortæller, hvordan hun allerede i barndommen oplevede kirken som et fristed, når livet var svært. Faren var soldat og døde, da hun var fem år gammel, og få år senere mistede hun også sin mor. I kirken kunne hun tale med Gud og huske stadig den stærke følelse af, at Gud ville hjælpe. Efter forældrenes død lykkedes det imod alle odds den velbegavede pige at fortsætte skolegangen, og som 18-årig blev hun sendt til militærtræningscentret Sawa, hvor alle unge i Eritrea skal afslutte 12. klasse, inden de kan få eksamensbevis.

– Hver dag blev vi trænet som soldater. Specielt var det slemt for piger. Der skete mange dårlige ting. I Eritrea bestemmer regeringen alt. Efter 12. klasse skulle jeg aftjene civil værnepligt samtidig med, at jeg var soldat, fortæller Selina, der først slap ud af militæret, da hun efter fem år blev gift med sin mand, der også var soldat, og fik sit første barn.

Da parret tre år senere blev forældre for anden gang, havde Selinas mand fået nok af militæret og flygtede over grænsen til Sudan.

– Fordi min mand var deserteret, kom politiet mange gange til vores hus og truede med at sætte mig i fængsel. "Hvor er din mand?" spurgte de. Jeg havde to små børn og var meget bange. Men min mand kunne ikke længere klare at være soldat. Derfor flygtede han. Fra Sudan kom han videre gennem Libyen til Italien. Det var meget slemt for ham. Men Gud hjalp ham til Danmark, forklarer Selina og fortsætter:

– Det er ulovligt at forlade Eritrea uden papirer, så jeg solgte mine smykker og betalte en mand, der hjalp os illegalt over grænsen til Etiopien. Vi gik i seks timer gennem tæt skov. Det var nat og helt mørkt. Hvis soldaterne så os, ville de skyde os. Jeg bar min søn på ryggen og holdt min datter meget fast i hånden. Jeg bad hele tiden til Gud, at børnene ikke måtte græde. Da det begyndte at blive lyst, hørte jeg stemmer, der talte amharisk. Så vidste jeg, at vi var i Etiopien. Jeg sagde bare tak Gud, tak Gud.

Genforenet i Danmark

I Etiopien ventede Selina i næsten to år, inden hendes mand fik tilladelse til familiesammenføring, så hun og

Danskere vil aldrig helt kunne forstå. Men de to eritreiske kvinder forstår hinanden og øjnenes ordløse budskaber. Selina Yosief Beraki og Eden Goitom flygtede begge alene med deres børn fra hjemlandet Eritrea til nabolandet Etiopien. Her ventede de i to år, inden de i 2017 fik familiesammenføring med deres mænd, der havde fået asyl i Danmark. I dag er Selina og Eden veninder og mødes hver uge til sprogcafé i Nørrelandskirken i Holstebro og i den eritreiske menighed i Mejdal Kirke.

børnene kunne komme til Danmark. En oktoberdag i 2017 landede de i Kastrup Lufthavn. Da havde Selina ikke set sin mand i næsten fire år.

– Jeg var så glad, så glad. Vi var sammen igen. Det første, vi gjorde, var at sige tak til Gud. Børnene var lidt generte, for de kendte jo ikke deres far, men de blev hurtigt meget glade for ham, fortæller Selina med et stort smil.

I Holstebro er familien blevet forøget med datteren Silvana på 18 måneder.

– Mens jeg var på barsel, fortalte kommunen mig om en sprogcafé i kirken, hvor vi sidder og drikker kaffe og spiser kage og snakker dansk. Vi læser også fra Bibelen og beder og synger om Gud. Jeg kommer for at lære dansk, men jeg vil også gerne lære mere om Gud, forklarer Selina, der i en travl hverdag prioriterer at gå i kirke hver søndag.

Tidligt gift

Også for Eden Goitom er kirken det faste omdrejningspunkt i hverdagen. Sådan har det altid været, fortæller hun.

– I kirken får jeg fred i mine tanker. Jeg ved, at Jesus døde for mig, og at jeg altid kan bede til Gud. Vi lever kun her på jorden i måske 80 år. Derefter er vi sammen med Gud. Så betyder alt andet ikke så meget.

Hun er taknemmelig for, at hendes forældre sørgede for, at hun tidligt blev gift, så hun undgik den tvungne militærtjeneste, som alle unge i Eritrea indkaldes til med undtagelse af gifte kvinder med små børn.

– Min mand og jeg kendte ikke hinanden, før vi blev gift, men min mands søster kendte mig og fortalte min mand, at jeg var en god pige – og dygtig og smuk! Da vi mødtes, kunne jeg godt lide ham, så jeg sagde OK. Jeg var 20 år og meget glad. Min mand havde kærlighed til mig, og nu behøvede jeg ikke længere at være bange for, at politiet ville tage mig på gaden og sende mig til militæret. Jeg blev hurtigt gravid, og året efter fødte jeg vores ældste søn.

Til Holstebro

Men fremtiden blev meget anderledes, end den nybagte mor havde forestillet sig. To år senere stod hun alene

med parrets lille søn, da hendes mand måtte flygte for at undgå indkaldelse til militærtjeneste, der i Eritrea er uden udløbsdato. Der gik fire år, inden familien blev forenet i Holstebro.

– I to år var jeg i Etiopien illegalt med min søn. Det sidste år boede vi i Addis Abeba på et meget lille værelse, hvor der kun var plads til en madras på gulvet. Hver morgen gik vi hen i kirken og snakkede med Gud. Jeg havde mange problemer, men Gud hjalp mig.

Da Eden endelig kunne hente tilladelsen til familiesammenføring på den danske ambassade, var glæden stor.

– Naboerne kom og sagde til lykke og fejrede med mig. Vi havde meget lidt, men vi delte det, vi havde, fortæller Eden, der ikke har haft svært ved at falde til i

Danmark. Savnet af familie og venner i Eritrea opvejes af daglig taknemmelighed.

– Jeg voksede op med krig. Nu er jeg kommet til et land med fred. Vi er sammen som familie og har mad og

“Når vi synger på vores eget sprog i kirken, er det vores hjerte, der synger. Selina Yosief Beraki

tøj, og vores børn kan gå i skole. Vi kender mange danskere. Hver dag er en glæde.

Vores hjerte synger

For nylig kom Edens søn og Selinas datter med i Nørrelandskirkens børnekor GospelKids, der øver samtidig med sprogcaféen.

– Det er meget vigtigt for os, at de får gode kammerater og lærer at sige tak til Gud. I koret synger de om Gud og Jesus. Når de synger i kirken, er vi meget stolte, ler Selina, der håber, at børnene også kan få plads på byens kristne friskole.

Men selv om begge familier føler sig velkomne i sognekirken, har de også brug for fællesskabet omkring de eritreiske gudstjenester, forklarer Selina.

– Vi er omkring 50 voksne og børn, der samles søndag eftermiddag i Mejdal Kirke. De fleste søndage er det vores diakoner, der leder salmesang, bøn og bibellæsning. Vi snakker med Gud om vores liv og synger sange for Jesus. Når vi synger på vores eget sprog i kirken, er det vores hjerte, der synger. Bagefter drikker vi kaffe og snakker sammen. Fordi vi har oplevet det samme, forstår vi hinanden og er gode til at hjælpe hinanden.

BMF

I 2017 blev der givet 1.044 tilladelser til familiesammenføring til eritreere. 634 fik afslag.

I kirken får jeg fred i mine tanker. Eden Goitom

Det første vi gjorde, da vi kom til Danmark, var at sige tak til Gud.

Selina Yosief Beraki, Holstebro

Eritreere i Danmark

Alle af eritreisk herkomst: 7.025
Heraf eritreiske statsborgere: 6.702
Født i Danmark: 1.158
Asylansegere 2018/2019: 680/486
Danmarks Statistik 2020

Tre dage om ugen kan man møde den iranske caféindehaver i security kontrollen i Københavns Lufthavn, hvor hun arbejder som sikkerhedsvagt. De øvrige dage står Karolin Keyghaldi-Østergaard smilende bag disken iført nystroget forklæde og betjener gæster sammen med sin søster i en lille hyggelig tesalon, der ligger i Italienskarveret nær Amager Strand. Her serveres økologisk kaffe og kvalitetste fra Perchs Tehandel i tynde blomstrede porcelænskopper. Friske røde roser på de hvidmalede borde byder gæsterne velkommen, og sortimentet af hjemmelavede kager og romkugler er udviklet efter egne opskrifter. Som en anmelder skrev: Alt sammen med et delikat anstrøg af Iran, hvor søstre kommer fra. Fint og feminint.

Café Emmanuel

Assyriske søstre støtter sociale projekter gennem tesalon på Amager

Hvis man ikke lige ved det, er det svært at gætte, at Karolin Keyghaldi-Østergaard er uddannet inden for politiet og også har arbejdet i Efterretnings-tjenesten. Men hendes hjerte er i caféen på Milanovej, der siden starten i 2015 foruden at være et populært mødested for lokale stamgæster, der kommer for at drikke eftermiddagskaffe og få en snak i de hyggelige omgivelser, også har udviklet sig til et mødested for mennesker på tværs af nationalitet. For den 48-årige indehaver kom i sin tid til Danmark som flygtning fra Iran og relaterer naturligt til mennesker fra forskellige kulturer.

Mens hun skænker dampende varm te, fortæller Karolin Keyghaldi-Østergaard om sin mormor, der var kristen assyrer og flygtede fra Rusland til Iran under Første Verdenskrig. I Teheran var hun med til at etablere en assyrisk pinsekirke, der med årene voksede til en menighed med over tusind medlemmer.

At tale åbent og personligt om sin tro er for Karolin Keyghaldi-Østergaard noget ganske naturligt. For hun er ikke i tvivl om, at den lille café på Amager både er en gave og en opgave fra Gud til netop hende. Gud har været med hele vejen - og derfor hedder caféen Emmanuel, der betyder *Gud med os*, forklarer hun.

Barn under krigen

Hun kom til verden i shahens tid som den yngste af syv søskende i en familie, der tilhørte Irans middelklasse. Faren drev en større vingård ude på landet. Som assyriske kristne kan hendes slægt føre deres kristne rødder tilbage til Jesu tid.

“Jesus var også flygtning. Det tænker jeg ofte på.

Karolin Keyghaldi-Østergaard

- Gud har altid været der i mit liv. Da jeg blev født, var min familie flyttet til Teheran. Efter den islamiske revolution i 1979 måtte min far omlægge produktionen, for nu kunne man ikke længere producere vin i Iran. Snart efter startede krigen mod Irak. Jeg var ni år og husker tydeligt sirenerne, de mange eksplosioner og biler, der blev sat i brand. En nat under et voldsomt bombardement faldt der en bombe i vores kvarter. Jeg husker stadig lufttrykket fra den kraftige eksplosion, larmen og lugten, og hvordan jeg bad Jesus om, at vi en dag måtte komme væk fra krigen.

- Det var en tid med stor nød. Der var rationering, og folk sultede. Min mor var meget engageret i kir-kens nødhjælps-arbejde og var med til at samle penge ind og uddele kasser med korn, ris, sukker og honning. Somme tider tog hun mig med. Jeg husker særligt et besøg hos en kvinde med tre børn, der boede i noget, der mest lignede en hule uden for byen. Jeg skulle dele legetøj og sukker ud. At opleve deres glæde og taknemmelighed gjorde et dybt indtryk på mig. Min mor viste mig den barske side af livet men lærte mig samtidig barmhjertighed. At man skal hjælpe sin næste er noget, der ligger dybt i min slægt.

Hun fortæller, hvordan presset fra regeringen voksede under krigen, og livet blev stadig mere usikkert.

- To af mine brødre blev indkaldt og sendt til fronten. De overlevede men vil altid være mærket af det, de har set. Min tredje bror kom i fængsel. Min far blev også fængslet, men mirakuløst lykkedes det at få smuglet min bror til Pakistan, fortæller Karolin.

Flygtede til Danmark

I 1985 besluttede familien at flygte, da en bror fik mulighed for at komme til Danmark. Han rejste sammen med sin forlovede og fik hurtigt asyl. Resten af familien besluttede at følge efter.

- Jeg var 14 år, da jeg rejste sammen med min mor. Vi lod, som om vi skulle på ferie, og købte en returbillet til Tyrkiet. Derefter kom vi med fly til Tyskland og videre med tog til Danmark. I toget fortalte vi politiet, at vi var flygtninge. Rejsen tog en måned. Vi kunne meget let have mistet livet. Jeg husker en bus med flygtninge, der blev ramt af en bombe, og synet af døde mennesker på vejen.

- I Danmark var det en stor lettelse, at politiet under det første interview fortalte, at de vidste, at assyriske kristne var et forfulgt mindretal. Vi skulle ikke være

bange. Tre måneder senere fik vi asyl. Vi var heldige. Inden for et år var hele familien samlet igen i Danmark. Først kom min søster og min bror. Så min anden søster. Så min bror i Pakistan, og til sidst min far. Selv vores hund kom med, fortæller hun med et smil.

- Vi er meget taknemmelige for den modtagelse, vi fik i Danmark. Selvfølgelig savnede vi vores land og det stærke fællesskab i vores kirke under krigen. Men næsten overalt blev vi mødt med smil, forståelse og stor hjertelighed.

Visionen

At hun en dag skulle åbne en café på Amager lå ikke lige for. Karolin havde prøvet mange ting i sit liv, men hun havde aldrig drevet en café.

- For seks år siden fik jeg en stærk følelse af, at Jesus sagde til mig, at jeg skulle åbne en café. Hvis jeg gjorde det, ville det blive til stor velsignelse for mig selv og mange andre. Da jeg fortalte det til min mor, der var stærkt troende og et meget åndeligt menneske, troede hun på visionen med det samme.

Det tog to år, inden penge, lokaler og bevilling fra kommunen var på plads. Endelig i oktober 2015 kunne Karolin og hendes søster byde de første gæster velkommen i Café Emmanuel. Og blot fire måneder senere udnævnte en anmelder caféen til en af de syv bedste caféer på Amager Strand med topkarakter for stemning, service og kvalitet.

I dag er Café Emmanuel kendt for en række sociale projekter, som i opstartfasen støttes gennem drikkepenge men på sigt vil få del i caféens overskud.

- Det blev klart for mig, at jeg gennem caféen skulle støtte projekter, der arbejder for udsatte mennesker. I dag støtter vi blandt andet hjemløse, ensomme ældre og kræftsyge børn. For mig handler det om at bruge de muligheder, jeg har.

“At man skal hjælpe sin næste er noget, der ligger dybt i min slægt.

Karolin Keyghaldi-Østergaard

Velsignelse

Siden starten for godt fire år siden har Café Emmanuel dannet ramme om en række aktiviteter fra strikkeklub til bibelundervisning og en bedegruppe, hvor danskere og

nydanskere fra forskellige lande beder for Danmark og udveksler erfaringer. Karolin ser de forskellige tiltag som en vigtig del af visionen bag caféen.

- At åbne en café har krævet sin kvinde. Men der er så megen velsignelse, når man lytter til Gud og forsøger at gøre, hvad han siger. Mennesker oplever Guds kærlighed på mange måder. Vi har meget forskellige historier. Jeg kan fortælle om, hvordan Gud hjalp os under krigen og flugten. Om at komme til Danmark med to kufferter og starte helt forfra, og om hvordan Gud har gjort det muligt for os at hjælpe udsatte mennesker gennem caféen. Det er min historie. Andre har deres historier.

- Jesus var også flygtning. Det tænker jeg ofte på. Han har prøvet alt det, vi har været igennem. Vi kom fra krig og ødelæggelse. Gud gav os et land, hvor vi kan leve i fred, og velsignede os med alt, hvad vi har i dag. Nu vil vi gerne give noget tilbage. **BMF**

Nyt om navne

Thomas Søvnald er ansat som sogne- og migrantpræst i Lindeskovkirken i Nykøbing Falster Sogn. Han er 38 år og uddannet cand.theol. Han har blandt andet boet i Jerusalem og været frivillig på Internationalt Kristent Center i København. "Kirken har til opgave at være en stemme i samfundet og en hånd, der rækker ud til alle mennesker med særlige behov, hvad enten det er nydanskere eller andre," siger den nye migrantpræst.

Kender du en udlænding, som ...

- er interesseret i kristendom?
 - ønsker at blive bedre til dansk?
 - vil lære mere om det danske samfund?
 - vil være sammen med ca. 50 kristne danske unge i 5 mdr?
- Så er vores integrationslinje måske noget!

Tolkning til farsi

Luthersk Missions Højskole

Forstander Henrik Nymann Eriksen
Tlf.: 48 26 07 66 - www.lmh.dk
Lærer på integrationslinjen: Kirsten Munk
Undervisning på farsi for iranere

Fra Kina til Søllerød

Kinesisk sognepræst giver internationalt islæt til nordsjællandsk sogn

At der er meget få præster i folkekirken med ikke-vestlig baggrund overrasker ikke Bo Chen. Folkekirken er meget lokalt forankret og har derfor længere til et internationalt perspektiv, som han udtrykker det. Men det afskrækker ikke den 34-årige kineser. Han føler sig godt modtaget i det nordsjællandske sogn, hvor han har været sognepræst siden november.

– At jeg er kineser er ikke noget, jeg går rundt og tænker så meget på. Og så dog. Jeg ser jo ikke ud, som folk forventer. Men jeg bliver næsten altid mødt med positiv nysgerrighed. Det har givet mig mange gode samtaler. Folk synes, det er spændende med en præst, der kommer fra et andet land. Jeg føler, at jeg er faldet naturligt ind i sognet.

Han blev født i byen Taiyuan i Shanxi provinsen i Kina og boede de første fem år af sit liv i Beijing, hvor forældrene underviste og forskede på universitetet.

– Mine forældre tilhørte en af de første årgange efter kulturrevolutionen, der fik lov at komme på universitetet. Min mor kom ikke fra nogen akademisk baggrund. Under kulturrevolutionen blev hun sendt ud på landet, hvor hun havde hårdt fysisk arbejde 16 timer i døgnet, mens hun forberedte sig til optagelsesprøve på universitetet. Hun bestod, og på universitetet mødte hun min far.

– Da jeg blev født, var vores forhold ikke prangende. Vi boede i et lejlighedskompleks, hvor vi havde et værelse og delte køkken og bad med to andre familier. På den tid var Kina begyndt at åbne sig for omverdenen. Min mor fik kontakt med en dansk professor, der inviterede hende til Danmark som forsker, og halvandet år senere kom jeg sammen med min far. Men det var svært for ham at finde arbejde, så efter to år rejste han tilbage til Kina. Mine forældre blev senere skilt, så jeg voksede op med rejser til Kina hvert tredje år for at besøge min far og mine bedsteforældre.

Hvad husker du fra den første tid i Danmark?

– Jeg var fem år og kunne ikke et ord dansk eller engelsk, da jeg begyndte i børnehaveklasse på en international katolsk skole. At det var en kristen skole var en tilfældighed. Mine forældre vidste ikke, om vi ville blive i Danmark, så derfor valgte de en international skole. De var intellektuelle og elskede at læse om alt muligt, men når det kom til religion, var der et tomrum. De var ikke religionsfjendske. Religion var der bare ikke.

– Jeg blev vel ikke kristen af at gå på en kristen skole. Men jeg opdagede, at der er mange aspekter i livet. Min nysgerrighed blev vakt. Jeg husker stadig morgensamlingerne i kirken hver onsdag. Jeg forstod ikke ordene, men jeg kunne mærke, at det var et særligt rum. Noget talte til mig. Musikken, arkitekturen og en særlig følelse af fred. Jeg er sikker på, at Gud talte til mig derinde.

Han er den første kinesiske sognepræst i folkekirken og en af de meget få folkekirkepræster, der indgår i statistikken over ikke-vestlige indvandrere. Bo Chen er født i Kina og kom til Danmark, da han var fem år gammel. Han er uddannet cand.theol. fra Københavns Universitet og er i dag sognepræst ved Søllerød Kirke i Nordsjælland i et af Danmarks naturskønne sogne. Selv om han for længst er blevet dansk statsborger og også er dansk gift, lægger han ikke skjul på sin kinesiske baggrund. I præsteboligen bliver der holdt kinesisk nytår og læst børnebøger på kinesisk for parrets to drenge, og ofte står der kinesisk mad på menuen.

“ Kinesere ved, at der kan vendes op og ned på alt fra den ene dag til den anden.

Bo Chen, sognepræst

Hvordan har din kinesiske baggrund præget dig?

– I dag har jeg nok et skarpere øje for, hvad der er specifikt kulturelt og hvad der er mere universelt. Det viser sig ofte i samtaler. Man kan have en tendens til at føle, at det, man selv har oplevet, er alment, men fordi jeg har oplevet flere kulturer, har jeg en forståelse for, at alle mennesker ikke ser verden på samme måde. Det gør det nemmere for mig at sætte mig ind i andres tankegang.

Det drager jeg fordel af som præst.

– Fra min kinesiske familie har jeg nok også fået en særlig form for åbenhed. Der har været så mange omvæltninger i Kina. Kinesere ved, at der kan vendes op og ned på alt fra den ene dag til den anden. Det har gjort mig mere åben for, at alt kan ske – både muligheder og farer. Det er noget med altings flygtighed. Mange ting er langt mere skrøbelige, end vi går og tror.

– Mens vi i Danmark jager efter det nye og det spændende, har kinesere stor respekt for det, der er gammelt. Man ærer de ældre generationer og dyrker ned i det, der har skabt de traditioner, vi kender i dag, som for eksempel gamle skrifter. Det har klart præget mig. I gymnasiet elskede jeg oldtidskundskab og historie.

Du er ikke vokset op med den kristne tro. Hvordan gik det til, at du blev præst?

– Teologien lå ikke lige for. Først læste jeg en bachelor i matematik. Men jeg savnede en højere dimension i livet. Der var et tomrum. Jeg valgte teologistudiet, fordi det er et bredt studium med mange aspekter. Det tiltalte mig. Jeg læste ikke primært teologi for at blive præst. Det var noget, der kom senere. Mit kendskab til folkekirken og det evangelisk-lutherske var heller ikke så stort. Det var en verden, jeg skulle lære at kende.

– Teologistudiet lærte mig at sætte begreber på den kristne tro og forstå den historiske tradition og dogmatik. En hel verden åbnede op med overvejelser om menneskelivet. Den praktiske tro kom ad en anden vej. I studietiden var jeg kirkesanger og sang i kirkekor, hvor vi også gav koncerter og sang musik af store komponister som Bach og Palestrina. Min praktiske tro –

det, der ikke handler om formulering af tanker, kom gennem musikken. Der ligger en stor åndelig dimension i kirkemusikken.

– Jeg blev præst, fordi jeg gerne vil formidle det kristne livssyn til mennesker. I dag er forkyndelsen det, jeg brænder stærkest for. I mine prædikener stiller jeg ofte spørgsmål. Det er vigtigt for mig at få folk til at reflektere over begreber som synd og tilgivelse. Syndsbegrebet er næsten helt forsvundet i dag. Men synd er noget fundamentalt i verden og noget, vi alle har i os. Hvis vi ikke forstår, hvad synd er, forstår vi ikke, hvad det kristne evangelium handler om. Så forstår vi ikke tilgivelsen.

– Et hjem er et sted, hvor man hører til. Men vores hjem her på jorden er flygtigt og midlertidigt. I mit eget liv har jeg boet mange forskellige steder, men hvor er mit hjem? Længe havde jeg ikke noget svar. Man kan miste sit hjem på mange måder. Som flygtning. Ved dødsfald. Ved at rejse til et andet land. I kirken får vi et nyt fællesskab og et nyt hjem.

Hvordan vil du beskrive din tro i dag?

– Min tro er stadig søgende og bøjelig. Måske derfor bliver jeg sjældent rystet i min grundvold. Min tro er ikke som et stort træ, der bare står der. Jeg har ikke svar på alle spørgsmål. Jeg tror på, at Gud er en kærlig Gud, men ikke kun kærlig. Mit gudsbegreb er større. Den kristne tro handler om den store fortælling og ikke kun om mig.

Foto: BMF

– Også efter at Jesus er opstanden, er der lidelse i verden. Men det er muligt at få en form for indre fred. En fred, der holder, uanset hvad man kommer ud for. Det er for mig utrolig stærkt. Fred er ikke det samme som velbehag. Det kristne budskab i sin essens taler til en lidende verden. På Paulus' tid blev de kristne forfulgt og kom i fængsel for deres tro. Det er et perspektiv, som vi let glemmer i dag, men som stadig er virkeligheden for kristne mange steder i verden. Jeg har tillid til, at Gud elsker mig og værner om mig, men min tro hviler ikke på, at der ikke kan ske mig noget ondt. Og hvis det sker, tror jeg på, at det er muligt at komme videre. At der er et større perspektiv. På den måde er jeg optimist.

BMF

Bo Chen: 34 år. Sognepræst i Søllerød. Født i Kina. Gift med psykolog Signe Storch Jakobsen. Parret har to drenge på fire og halvandet år.

Kinesere i Danmark

Alle af kinesisk herkomst: 15.038
Heraf kinesiske statsborgere: 11.754
Født i Danmark: 2.586
Danmarks Statistik 2020

Sponsorér en cyklist

Sponsorér Tværkulturelt Centers bestyrelsesmedlem Abel Zemret Kidane eller en anden cyklist og støt Tværkulturelt Center.

Søndage i april/maj/juni kører entusiastiske cyklister fra Eritrea, Iran, Afghanistan, Irak, Syrien og DK sponsorløb i Århus, København og Løgumkloster.

Læs mere på www.tvaerkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231 MobilePay: 78684

BØRN PÅ FLUGT

Sjælsmarks børn maler

“ Jeg vil gerne være psykolog, så jeg kan sige til folk, at de skal gå hjem og male.

Pige, Sjælsmark

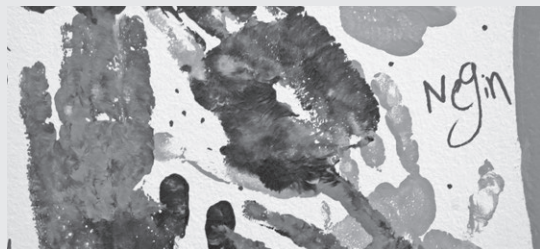
”Vi tegner bare det, vi har set,” siger Negin Gholami. Hun går i 9. klasse i Hørsholm og er en af de 45 børn og unge fra Udrejsecenter Sjælsmark, der har bidraget til udstillingen *Sjælsmarks børn rykker ud*, som kan ses på Kunsthall Charlottenborg i København frem til midten af marts. Udstillingen, hvor en del af billederne er malet direkte på væggene i forhallen, lader ingen i tvivl om, at Sjælsmarks børn har set for meget. De alt for mange gummibåde med og uden små mennesker i orange redningsveste omgivet af oprørt hav taler deres eget sprog.

“ Vi tegner bare det, vi har set.

Negin Gholami, Sjælsmark

Også Negin har malet en båd. For fire år siden kom den 16-årige kristne kurdiske pige over havet fra Tyrkiet til Grækenland sammen med sine forældre og storebror. – ”Mange ved ikke, hvad vi har oplevet, og hvordan det er at bo i Sjælsmark. Det vil jeg gerne være med til at fortælle,” siger hun på spørgsmålet om, hvorfor hun sagde ja til at være med i projektet, der startede sidste år som et maleværksted for børn på udrejsecentret. Formålet var at give børnene et sprog for svære oplevelser såvel som for håb og drømme. ”At male gav mig ro og føltes rigtig godt. Jeg har lært en masse. Og så var det sjovt og hyggeligt,” siger Negin, der en dag fik idéen til et billede med sine egne håndaftryk. ”Det er min hånd. Det er jo mig, der bor i Sjælsmark.”

“ Det er min hånd. Det er jo mig, der bor her i Sjælsmark.

Negin Gholami, Sjælsmark

Udstillingen *Sjælsmarks børn rykker ud* er skabt af billedkunstner Camilla Blachmann, der håber at kunne fortsætte Projekt Nødhjælpskunst, når Sjælsmarks børnefamilier i løbet af foråret overflyttes til Center Avnstrup på Midtsjælland.

“ At male gav mig ro og føltes rigtig godt. Og så var det sjovt og hyggeligt.

Negin Gholami, Sjælsmark

Norouz mubarak

Over hele verden fejrer iranere det persiske nytår Norouz i marts

Fra barndommen i Iran husker Nima det persiske nytår, der markerer den første forårsdag, som årets højdepunkt. Familie og venner besøgte hinanden, og børnene fik nyt tøj og gaver. Hvordan det bliver i år, ved han ikke. Siden den 32-årige iraner kom til Danmark i 2015 med de store flygtningestrømme op gennem Europa, har intet været som før. Alligevel prøver han at glæde sig bare lidt. Nima fortæller om dengang og i dag:

Norouz er så fyldt med minder. Det er ligesom juleaften for danskere. Da jeg var barn, var det den bedste dag i hele året. Vi var seks søskende, og vi børn glædede os bare så meget. Vi boede i et stort hus i en større by, hvor min far arbejdede i en bank, og min mor passede huset og os børn. Inden Norouz gjorde min mor grundigt rent. Somme tider hjalp jeg med at vaske gulve, for alt skulle være helt rent. Et par dage før dækkede min mor det traditionelle Haft-Sin bord, hvor der skal være mindst syv ting, der begynder med det persiske bogstav sin. zDet kunne for eksempel være æbler, rosenvand, tørret frugt og hyacinter. Somme tider fik vi børn lov at hjælpe.

I Iran varer Norouz 13 dage og begynder omkring forårsjævndøgn. Vi havde fri fra skole, og den første dag samledes hele familien og spiste nytårsmiddag. Der var en helt særlig stemning. Alle var glade. De følgende dage besøgte vi familie og venner, og de kom til os. Vi børn fik gaver af vores bedsteforældre. Somme tider fik vi også penge. Det var altid nyslåede

“ Vi glædede os bare så meget.

Nima, flygtning fra Iran

Haft-Sin bord: Traditionelt nytårsbord, der symbolsk repræsenterer alt det gode, man ønsker for det kommende år som sundhed, kærlighed og velstand.

mønter, for til Norouz skulle alt være nyt - selv penge. Min farmor og farfar boede seks timers kørsel fra vores by, så når vi besøgte dem, blev vi nogle dage. Jeg husker det som meget hyggeligt. Jeg har rigtig gode minder fra min barndom.

I dag er alt anderledes. For fem år siden fik jeg problemer og måtte forlade Iran. Jeg nåede ikke at sige farvel til min familie. Jeg endte i Danmark, hvor jeg ventede næsten tre år, før jeg fik asyl og konventionsstatus. I dag siger Danmark, at jeg er rigtig flygtning. Men ventetiden og ensomheden gjorde noget ved mig. Jeg er ikke den samme i dag, som jeg var engang.

Det var i Iran, at jeg først mødte kristendommen. Min familie var muslimer af navn, men vi troede ikke på noget. På et tidspunkt fik jeg en kollega, der var kristen armenier. Vi begyndte at snakke og blev venner. Men vi kunne ikke snakke om tro offentligt, så han inviterede mig hjem. Jeg havde mange spørgsmål, når han fortalte om Jesus. En dag gav han mig en bibel. Jeg læste meget i den, men jeg kunne ikke forstå det hele.

Mens jeg var asylansøger, begyndte jeg at komme i en kirke. I den by, hvor jeg boede de første to år, var der alfakursus og bibelundervisning i kirken tre gange om ugen. Jeg lærte rigtig meget og besluttede, at jeg ville døbes og tilhøre den kristne familie. Det har jeg aldrig fortrudt. Selv om jeg stadig har mange problemer, har jeg Jesus i mit hjerte.

Min familie ved godt, at jeg er blevet kristen. De har fuld tillid til mig og glæder sig på mine vegne. De ønsker bare, at jeg skal være glad. Når vi fejrer Norouz i kirken her i Danmark, vil jeg tænke meget på min familie.

Fortalt til BMF

Af hensyn til familien ønsker Nima ikke sit fulde navn i avisen.

Norouz fejres af iranere, afghanere og kurdere. I Danmark inviterer flere kirker til nytårsfest i weekenden den 20.-22. marts.

Unge i Gellerup: Kom ind!

Foto: Promissio

En gang om måneden inviterer unge danskere deres nydanske naboer indenfor til aftenmad i boligområdet Gellerup i Aarhus. Mange har allerede taget imod den lidt usædvanlige invitation, fortæller værten Marcus Taulborg, ungdomsnetværker i Promissio og frivillig i initiativet ”Kom ind”, der er startet af unge fra PromissioYouth og foreløbig består af tre grupper. De danske unge har det til fælles, at de fleste har været i udlandet som volontører for en kirkelig organisation. Med initiativet vil de gerne invitere til lokale kulturmøder og fortæller, at for mange af deres gæster er det første gang, de besøger et dansk hjem.

Danske deltagere er meget velkomne.

Mød præster og ledere fra Danmarks migrantmenigheder

Hovedtaler: John Proctor Cambridge

Brogården, Middelfart 21.-23. maj

InspirationsDage for migrantpræster

Mere info: Kontakt Tværkulturelt Center

Fotos: Spangsvig Photography

Hele verden i Svendborg

Siden starten for et år siden har over 2.000 danskere, flygtninge og migranter fra 27 lande været inden om Folkekirkens Tværkulturelle Samarbejde i Svendborg, der holder til i Kirkens Korshærs lokaler. Det blev markeret med en fødselsdagsfest i januar, hvor der blev rettet en stor tak til de mange frivillige, der har gjort det muligt at tilbyde sprogcafé, mødregruppe, udflugter, internationale gudstjenester og meget andet for børn og voksne fra hele verden. ”Det er budskabet om Kristi kærlighed, der inspirerer os,” siger sognepræst Mai Bjerregaard Andersen, der har været med i projektet siden starten. Svendborg Provsti står bag det fynske initiativ.

Mullahens søn

34-årig afghaner: Mit hjerte har altid elsket Gud

Helt fra min barndom har jeg vidst, at Gud elsker alle mennesker. Når folk spørger, hvordan jeg blev kristen, siger jeg, at jeg fik Jesus langsomt. Da jeg blev født i Afghanistan i 1986, var det meget slemt i mit land. Min familie er shiamuslimer og flygtede til Iran, da jeg var seks måneder. På det tidspunkt var min far mullah. Taleban forsøgte at dræbe ham. Det var meget farligt for os.

Som barn i Iran var jeg meget ensom og bange. Dengang var Taleban meget aktiv i Afghanistan. Hver dag så vi billeder af, hvordan Taleban-krigere dræbte folk. Jeg tænkte meget. Hvornår blev det min tur? Skulle jeg en dag også slagtes? Men jeg havde ingen at dele mine tanker med.

I skolen klarede jeg mig godt, selv om jeg begyndte at arbejde, da jeg var syv år. Min mor og jeg lavede tæpper. I gymnasiet og på universitetet, hvor jeg læste geologi, fik jeg topkarakterer. Men socialt var jeg stadig meget ensom og havde mange tanker.

Mens jeg læste på universitetet, mødte jeg min kone. Vi var begge meget unge, men vi elskede hinanden og blev gift, da jeg var 20 år. Året efter fik vi en søn.

Jeg ville gerne forstå mere om min religion og begyndte at læse islamisk teologi ved fakultetet for islamiske studier. Jeg vidste, at min far ønskede, at jeg skulle følge i hans fodspor som mullah. Til alle eksaminer fik jeg højeste karakter og kom så langt, at jeg kun manglede at skrive min afhandling. I tre år læste jeg også islamisk historie og fungerede sideløbende som mullah. Det betød, at universitetet gav mig et hus og betalte min husleje.

Mit hjerte har altid fortalt mig, at Gud er kærlighed.

Men i mit land slog muslimer hinanden ihjel. Hvordan skulle jeg forstå islams regler og finde vej til den rigtige tro? Jeg begyndte at få dårlige tanker. Var jeg muslim? Jeg mistede venner, der døde i krigen i Syrien. I islams historie mødte jeg død og dårlige ting. Hvor var islams sande ansigt? Hvor var de gode svar?

Som teenager havde jeg engang set en film om Jesus og hvordan han hjalp syge mennesker. Derfor blev jeg nysgerrig, da en studiekammerat på fakultetet talte meget smukt om kristendommen og fortalte, at Jesus siger, du skal vende den anden kind til, hvis nogen slår dig. Vi blev venner, og jeg besøgte ham mange gange på hans værelse. Der kunne vi snakke privat. Jeg begyndte at tænke, at kristendommen var en god religion. En dag sagde min ven til mig: "Jeg er bekymret for din sikkerhed. Du er jo kristen!" Jeg protesterede: "Nej, nej, jeg er muslim." Men jeg ville gerne forstå mere om kristendommen. Som teologistuderende havde jeg adgang til universitetets religionsbibliotek, hvor jeg fandt en bibel. Her læste jeg, at Jesus siger, at vi skal elske hinanden. Det var som et frø, der begyndte at spire og vokse. Jeg måtte give Jesus en chance.

I september 2015 fik jeg mulighed for at forlade Iran. Jeg fortalte min kone, at hvis jeg ville forstå mere om kristendommen, var jeg nødt til at rejse. Jeg kunne ikke fortsætte mit liv som mullah. Jeg rejste sammen med min ældste søn på ni år. Vi

rejste uden pas. På vej til Europa var vi flere gange tæt på at dø. Vi gik over bjergene til Tyrkiet. Derfra sejlede vi til Grækenland og gik op gennem Makedonien. Min søn var meget bange. Somme tider faldt jeg, når de andre løb. Det var kun fordi min søn græd, at de ventede på mig og hjalp mig.

Vi vidste ingenting om Danmark, da vi kom. Vi kunne lige så godt være endt i et andet land. Den første dag i Sandholmlejren skulle jeg skrive, hvorfor jeg søgte asyl. Jeg skrev, at jeg ville være kristen. Men jeg havde brug for undervisning. Efter nogle uger fandt jeg en kirke, hvor de underviste i kristendom. Efterhånden forstod jeg mere og mere.

Der gik halvandet år, inden jeg fik asyl. I den tid boede vi forskellige steder. Jeg talte meget med min søn om Guds plan for os, og efter knap et år blev vi døbt i en kirke i Herning. Da jeg endelig fik asyl, blev vi flyttet til København, og året efter fik jeg familiesammenføring med min kone og vores lille søn. De havde haft det meget svært. I dag er de også døbt. Det er min drøm en dag at blive præst, så jeg kan hjælpe andre afghanere, der søger sandheden. I dag bruger jeg de sociale medier. Med min baggrund forstår jeg begge religioner. Islam er som min bror, men min bror gik væk fra Gud. Gud savner ham. Muslimer er ikke mine fjender.

Mange danskere ved ikke, at når afghanere skifter religion, mister vi vores familie og får store problemer. Derfor har vi brug for fællesskab og en ny familie. Kirken er rigtig god til at være vores far og undervise og guide os. Men vi har også brug for, at kirken er vores mor.

Jeg prøver at tænke positivt. Men fordi jeg har oplevet mange ting i mit liv, har jeg stadig meget stress, selv om jeg gerne vil være rask. Jeg bliver hurtigt træt og glemmer let. Jeg skal være tålmodig.

Efter at jeg begyndte at komme i kirken, har jeg fået det bedre. Jeg kan ikke undvære kirken. Hver uge glæder jeg mig, til det bliver søndag. I kirken er det som om mine problemer bliver væk. Jeg er ikke en stærk mand, men jeg har et håb. Jeg har et lys i mit hjerte.

Fortalt til BMF

Da Mohammad Yasin Ahmadi i oktober 2015 søgte asyl i Danmark, havde han læst islamisk teologi ved Al-Mustafa universitetet i shiamuslimernes hellige by Qom i Iran i fem år og manglede kun at færdiggøre sin afhandling. Som asylmotiv angav den 34-årige afghaner, der er søn af en højtstående shiamuslimsk mullah, at han ønskede at blive kristen. I dag er han studentermedhjælper i en kirke på Vesterbro, hvor han arbejder med formidling af kristendom på sociale medier for persisktalende. I dette interview fortæller Mohammad Yasin Ahmadi om et livsvalg, der har kostet ham familierelationer, job og personlig sikkerhed.

“Mit hjerte har altid fortalt mig, at Gud er kærlighed.

Mohammad Yasin Ahmadi

Mohammad Yasin Ahmadi er studentermedhjælper i et projekt om udvikling af tilbud på sociale medier til unge kristne med anden kulturel baggrund støttet af Den Folkekirkelige Udviklingsfond.

Foto: BMF

Tvær- KultuRelt CENTER

Netværk for
tværkulturelt kristent arbejde

Ryesgade 68 · 2100 København Ø · Tlf. 3536 6535

E-mail: info@tværkulturelt-center.dk
www.tværkulturelt-center.dk

Netbank: Reg.nr. 1551 Kontonr. 7707231
MobilePay 78684

Koordinator: Cand.mag. Birthe Munck-Fairwood
Sekretær: Cand.theol. Ann Juul Kjestrup
Regnskabsfører: Ilse Due

Medlemsorganisationer og –menigheder:

Organisationer: Promissio • Indre Mission
KFUM og KFUK i Danmark

Organisationsstøtte: Samvirkende Menighedsplejer
Brødremenighedens Danske Mission • Luthersk Mission

Menigheder m.fl.: Aagerup Kirke • Abildgård Kirke, Frhvn. Adventskirken, Vanløse • Ansgar Kirke, Aalborg • Apostelkirken, Kbh. Bellahøj/ Utterslev Kirke • Bethlehemskirken, Kbh. • Bistrup Kirke Boholte Kirke • Borris Kirke • Brøndby Strand Kirke • Brønderslev Kirke Bråby Sogn • Buddinge Kirke Bårse-Beldringe Sogn • Christians Kirke, Christianshavn • Christianskirken, Aarhus • Christianskirken, Fredericia • Christianskirken, Kgs. Lyngby • Christianskirken, Sønderborg • Dronninglund Kirke • Egvad Sogn • Emdrup Kirke Faxe Kirke Fjellstervang Kirke • Folkekirkens Tværkulturelle Center i Ribe Stift • Fredens-Nazaret Sogn, København • Frederikssund Kirke Garnisonskirken • Gellerup Kirke, Brabrand • Gl. Haderslev Kirke Gilleleje Kirke • Gistrup Kirke • Glostrup Sogn • Greve Sogn • Græsted Sogn • Grønnevang Kirke, Hillerød • Haderslev Domsogn • Hannerup Kirke, Fredericia • Haraldskirken, Gladsaxe • Hasle Kirke, Aarhus Haslev Kirke • Hasseri Kirke, Aalborg • Hellevad Menighedsråd Helligåndskirken, Aarhus • Hemmet-Sdr. Vium Sogn • Hendriksholm Kirke, Rødovre • Herlev Kirke • Herstedøster Kirke • Herning Kirke Hillerød Sogn • Hillested-Skorrings Pastorat • Hirtshals Kirke Hjordkær Sogn • Holstebro Kirke • Hundige-Kildebrønde Sogn, Greve Husumvold Kirke, Brønshøj • Hvidovre Kirke • Hyltebjerg Kirke, Vanløse • Højby Sj. Sogn • Højelse Sogn • International Church of Copenhagen • Ikast Kirke • Jesuskirken, Valby • Jelling Kirke Jetsmark Kirke • Karlslunde Strandkirke • Kastrup Kirke • Kingo-Samuel Sogn, Kbh. • Knudsker Sogn • Korsvejskirken, Kastrup Kristkirken, Kolding • Kvalglund Kirke, Esbjerg • Kong-Svinø Pastorat Lerup-Tranum Pastorat • Lindehøj Kirke, Herlev • Lindholm Kirke, Nørresundby • Lundehus Kirke • Lyng Kirke, Fredericia Løsning-Korning Sognekald • Møllevangskirken, Aarhus • Mørkhøj Kirke • Nathanaels Kirke, København • Nexø Kirke • Nørre Løgum Kirke • Nørre Snede Kirke • Nørrelandskirken, Holstebro Nørremarkskirken, Vejle • Opstandelseskirken, Albertslund Præstebro Kirke • Rindum Sogn • Ringive Sogn • Ringkøbing Kirke Ringsted Sogn • Risbjerg Kirke, Hvidovre • Roskilde Domsogn Rødovre Kirke • Ronne Kirke • Samsø Pastorat • Sct. Catharinæ Kirke, Hjørring • Sct. Clemens Kirke, Randers • Sct. Hans Kirke, Odense • Sct. Jacobi Kirke, Varde • Sct. Jørgensbjerg Sogn, Roskilde Sct. Michaelis Kirke, Fredericia • Sct. Nicolai Sogn, Vejle • Sct. Pauls Kirke, Aarhus • Sct. Peders Sogn, Randers • Silkeborg Kirke • Simeon Skt. Johannes Sogn • Simon Peters Kirke, Kolding • Skanderup Kirke Snejbjerg Kirke • Solvang Kirke, København • Sommersted-Oksenvad Pastorat • Struer Kirke • Sundby Sogn • Sæby Kirke • Søllerød Kirke Sønderbro Kirke, Horsens • Søndermarkskirken, Viborg • Tagensbo Kirke, Kbh • Timotheuskirken, Valby • Tingbjerg Kirke • Toreby Sogn, Nyk. F. • Tveje Merløse Sogn • Tystrup Kirke • Tåstrup Nykirke Vejleå Kirke, Ishøj • Vesterbro Sogn • Viby Kirke, Århus • Vigerslev Kirke • Vindinge Sogn • Vor Frue Kirke, København • Vor Frelser Sogn, Chr.havn • Vorgod Kirke • Værløse Sogn • Zions Kirke, Esbjerg Ølgod Valgmenighed • Ølsted Sogn • Aaby Kirke • Aarhus Bykirke Aarhus Valgmenighed • Det Mellemkirkelige Udvalg i Helsingør Stift Mødested Amager

Associerede medlemmer: Alive Bible Congregation • ALIVE Frikirken Ølstykke • Bethel World Mission Church • Champions Chapel Chinese Church in Copenhagen • Church of Love Denmark • Church on the Rock • Den Etiopisk-Ortodokse Menighed, Århus • Den Koptisk-Ortodokse Kirke St. Marie & St. Marcus • Emmanuel - Etiopisk Kristent Fællesskab, Kbh. • Frikirken i Løgstør • God's Ambassadors International, Avedøre • Int. Temple Bridge Ministries • Living Word Empowerment Center, Lyngby • PERKI/Indonesisk Kristent Fællesskab International Christian Community • Int. Evang. Kirke, Skanderborg Mar Mari's Assyriske Menighed • Myanmar Christian Fellowship Narrow Gate Church • Resurrection Int. Chr. Center • Revival Ministry DK • Serbisk-Ortodoks Menighed, Odense • St Alban's Anglican Church • Svenska Gustafskyrkan • Zion Temple Denmark Det Danske Bibelselskab

Tværkulturelt Centers bestyrelse

Tidl. sognepræst Inge With Johannessen (formand) • Partnerkoordinatør Clement Dachet (næstformand) • Landsleder Krista Rosenlund Bellows • Tidl. lærer Henry Holm Hansen • Kirketjener Abel Zemhret Kidane • Sproglærer Hanne Thinggaard • HF-stud. Joseph Zahr

Nyt på tværs

Ansvarshavende redaktør: Netværkskoordinator Birthe Munck-Fairwood
Redaktionspanel: Pædagog Gladys Bediako Bruun
Tværkulturel kirke- og kulturmedarbejder Elizabeth Padillo Olesen
Sats og repro: minigrafisk • Tryk: Color Print A/S, Mors
Nyt på tværs udkommer 4 gange om året og er gratis. Frivilligt abonnement: 100 kr.

JA TAK. Jeg/vi vil gerne modtage
Nyt på tværs gratis fremover.

Jeg/vi vil gerne modtage **Nyt på tværs**
fremover og betale FRIVILLIGT
ABONNEMENT på 100 kr.

Navn:

Adresse:

Sendes til Tværkulturelt Center, Ryesgade 68 C, 2100 Kbh. Ø

Nyt på tværs nr. 1 – marts 2020